

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: **Y. U.**
státní příslušnost Uzbekistán
zastoupený advokátem Mgr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 24. 11. 2025, č.j. CPR-30696-6/ČJ-2025-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 7. 2025, č. j. KRPE-47677-41/ČJ-2025-170022-SV, jímž bylo podle

ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“ nebo jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo žalobci správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně byla tímto rozhodnutím stanovena doba k vycestování z území EU a smluvních států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme.

2. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem. Nejprve namítl, že je „viněn“ z opakovaného porušení pobytových pravidel, kdy tomuto neodpovídá použitá právní kvalifikace, neboť řízení není vedeno dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 uvedeného zákona a dochází k nesouladu odůvodnění rozhodnutí s použitou právní kvalifikací a dále že je mu kladeno k tíži, že se měl dopustit výkonu nelegální práce, když pro tuto protiprávnost není vůbec řízení vedeno. Dále žalobce namítl porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, když je v daném případě nepřiměřeně přísné ukládat mu správní vyhoštění, protože jeho situaci bylo možné řešit mírnějším způsobem. Správní orgán byl povinen posuzovat závažnost protiprávního jednání cizince, když žalobce vyjádřil nad svým jednáním adekvátní lítost a přislíbil, že řádně vycestuje do domovského státu. K porušení zákonů jej dohnala zoufalá osobní a finanční situace, což oslabuje intenzitu posuzované protiprávnosti. Jedná se o historicky teprve druhé porušení zákona, kterého se žalobce na území České republiky dopustil, proto má za to, že je třeba vnímat jeho jednání jako ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti, které nejsou mezi účastníky sporné.
6. Dne 18. 5. 2025 byla správním orgánem I. stupně v ubytovacím zařízení BBS, Hlinsko, provedena pobytová kontrola, při níž kontrolovaný žalobce předložil cestovní doklad UZB č. FA 2801229, v němž měl jako poslední datum vstupu do schengenského prostoru vyznačen otisk razítka ze dne 20. 9. 2024 letiště Karlovy Vary a dále zde měl vylepen výjezdní příkaz vydaný s platností od 11. 4. 2025 do 15. 4. 2025. Žádným oprávněním k pobytu na území České republiky žalobce nedisponoval. V řádně provedeném šetření bylo zjištěno, že žalobce měl dříve vydané povolení k pobytu v Litvě, a dále bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 11. 4. 2025 vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-119002/Č-2025-000022-50 rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky, neboť žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, když na základě podané žádosti o povolení k přechodnému pobytu byl oprávněn po dobu tohoto řízení pobývat na území Polska. Dále bylo zjištěno, že žalobce obdržel výjezdní příkaz vydaný s platností od 15. 4. 2025 za účelem, aby mohl neprodleně odejít na území státu, kde aktuálně byl oprávněn pobývat, tedy na území Polské republiky. Žalobce v protokolu o výsledku ze dne 19. 5. 2025 uvedl, že do České republiky přicestoval na letecké vízo za prací a od té doby území České republiky neopustil, povolení k pobytu v Litvě si zařizoval proto, aby mohl pobývat na území států Evropské unie, v Litvě nikdy

nebyl a ani tam jet nechtěl, když uvedl, že ví, že mu bylo povolení k pobytu v Litvě zneplatněno. Rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky a výjezdní příkaz obdržel, avšak nikam nevystoupal a zůstal v České republice. Dále vypověděl, že někdy v únoru 2025 zavolał svému známému, aby mu zařídil pobyt v Polsku. Polské povolení k pobytu se rozhodl si zaříditi, neboť mu kamarádi řekli, že na litevské povolení zde může pobývat pouze tři měsíce. Dále uvedl, že v České republice pracuje po celou dobu svému pobytu různě po stavbách, o vízum ani povolení zaměstnání v České republice nežádal. Žalobce pochází z Uzbekistánu, v České republice nemá žádné příbuzné, ani rodinné příslušníky, všichni jsou v Uzbekistánu, je ženatý a má čtyři děti. V kontaktu s rodinou je skoro denně. Dále uvedl, že na území České republiky si žádné kontrolní a sociální vazby nevybudoval, je zde jen kvůli práci a výdělku peněz, neuvedl, že by měl nějaký důvod, který by mu bránil vycestování. V průběhu správního řízení a poté i v odvolání žalobce uvedl námitku, kterou v podstatě zopakoval v žalobě, tedy že nerozporuje protiprávní jednání, spočívající v neoprávněném pobytu na území České republiky, ale že se domnívá, že žalované rozhodnutí je nepřiměřeně přísné a je v rozporu s požadavky § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Již správní orgán I. stupně se s touto námitkou podrobně zabýval (strana 5 – 6 odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a dospěl k závěru, že správní vyhoštění v dané věci nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, když žalobce je dospělou osobou, má na území Uzbekistánu zázemí, neboť zde žije jeho rodina, se kterou je v kontaktu. Navíc žalobce přicestoval do České republiky na litevské vízum za práci, a i přes uložené rozhodnutí o povinnosti území České republiky, které bylo vydáno dne 11. 4. 2025, povinnost mu uloženou v tomto rozhodnutí žalobce nerespektoval, a i nadále zůstal v České republice. Žalovaný k této námitce uvedené v odvolání dále zdůraznil, že již dříve správní orgán ve prospěch žalobce po jeho prvním neoprávněném pobytu vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky, žalobce jej však nerespektoval a o nápravu svého protiprávního jednání se nějak nesnažil, ačkoliv „*si musel být vědom, že v rámci podané žádosti o pobyt na území Polska je oprávněn se zdržovat pouze na území Polska, a to do doby rozhodnutí o této žádosti, nikoliv na území ostatních členských států Evropské unie*“. Navíc žalovaný odkázal i na směrnice EP a Rady č. 2008/115/ES („Návratová směrnice“), která v článku 6 odst. 2 přímo ukládá členským státům, aby pro případ, že „*státní příslušníci třetí země, které neoprávněně pobývají na území členského státu a kteří jsou držiteli platného povolení k pobytu nebo jiného povolení zakládajícího oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem*“ stanovily pravomoc příslušného vnitrostátního orgánu rozhodnout o povinnosti „*neprodleně odejít na území jiného členského státu*“. Současně článek 6 odst. 2 Návratové směrnice podmiňuje rozhodnutí o navrácení tím, že „*pokud dotčený státní příslušník třetí země nesplní tento požadavek, použije se odstavec 1*“, podle kterého členské státy vydají rozhodnutí o navrácení každému státnímu příslušníkovi třetí země, který pobývá neoprávněně na jejich území, aniž jsou dotčeny výjimky uvedené v odstavci 2 – 5. Žalovaný však dospěl k závěru, že v případě žalobce byly dány podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, kdy žalobce povinnost neprodleně odejít na území Polska nesplnil. Navíc žalovaný z informačních systémů zjistil, že žalobce byl vyhlášen v informačním systému jako státní příslušník třetí země, na které se vztahuje rozhodnutí o navrácení, tj. účastník řízení není k pobytu na území Polska oprávněn, a ani nesplňuje podmínky pro pobyt na území jiných členských států EU. Uvedené skutečnosti žalobce nenapadl žádnou konkrétní námitkou v žalobě, pouze zopakoval své tvrzení o nepřiměřeném vydaném rozhodnutí o vyhoštění, kterým se zabýval na základě odvolací

námítky žalobce nejen žalovaný, ale i již správní orgán I. stupně, když žalobce uplatnil toto tvrzení už před tímto správním orgánem.

7. Vzhledem ke skutečnosti, že tato žalobní námitka byla již uplatněna v řízení před správními orgány, krajský soud uvádí, že „není smyslem soudního přezkumu stále dokola a podrobně opakovat již jednou vyřčené“, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2025-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86).
8. K této námitce žalovaný jednak uvedl již výše uvedený závěr, který byl obsažen v rozhodnutí správního orgánu I. stupně na straně 5–6, kde byl řádně zdůvodněn závěr, podle něhož správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života a dále žalovaný uvedl k tomu závěr, se kterým se krajský soud shoduje a žalobce jej v podstatě nenapadl v žalobě žádnou konkrétní námitkou, jen zopakoval své tvrzení ze správního řízení:

„Jak bylo z předloženého spisového materiálu zjištěno a doloženo v případě účastníka řízení se správní orgán I. stupně před vydáním napadeného rozhodnutí zabýval posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení dle ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., kdy bylo zjištěno, že účastník řízení na území České republiky vstoupil dne 29.09.2024 na Litevské vízum za účelem finančního zisku (PKP Litvy LTU č. 760379480, bylo dne 19.02.2025 zneplatněno), ačkoli nedisponoval žádným oprávněním k pobytu, které by mu zaměstnání v České republice umožňovalo a pobýval zde nepřetržitě až do 18.05.2025, a to i přes tu skutečnost, že dne 11.04.2025 obdržel rozhodnutí č.j. KRPA-119002/ČJ-2025-000022-50, kterým mu byla uložena povinnost opustit území České republiky do 5dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. V Nařízení Evropského parlamentu a Rady Č.J. CPR-30696-6/ČJ-2025-930310-V235 (EU) 2018/1806 ze dne 14.11.2018 přílohy č. 1, je jasně stanoveno, že se na státního příslušníka Uzbekistánu vztahuje vízová povinnost a je tedy povinen na území členských států Evropské unie, potažmo na území České republiky, pobývat a překračovat hranice a vstupovat na území na základě víza. V daném případě je tedy zřejmé, že účastník řízení prokazatelně nesplňuje podmínky pro pobyt na území EU a smluvních států tedy ani ČR. Z výpovědi účastníka řízení do protokolu vyplývá, že si na území České republiky nevytvořil žádné kulturní, společenské ani ekonomické vazby a rodinné vazby zde také nemá. Délka jeho oprávněného pobytu v České republice je oproti délce pobytu v zemi původu nepoměrně kratší. Na území Uzbekistánu má účastník řízení celou svou rodinu a také zázemí. V kontaktu s rodinou přes telefon a internet je skoro denně. Uložené správní vyhoštění účastníka řízení, tak nebude vůči jeho osobě znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Zpětná integrace účastníka řízení v zemi původu vzhledem ke krátké době pobytu na území EU a smluvních států není nemožná, naopak by měla být s ohledem na rodinné vazby velmi zjednodušena. Sám účastník řízení pak vypověděl, že nemá žádný důvod, který by mu bránil ve vycestování do Uzbekistánu, nic mu nehrozí. Účastník řízení je dospělým soběstačným jedincem, který neuvedl žádné zdravotní komplikace, které by mu bránily ve vycestování. V případě účastníka řízení nedojde ani ke změně v jeho ekonomických vazbách, neboť takové vazby neuvedl a vzhledem ke skutečnosti, že nemá platné pobytové oprávnění, nemůže na území pracovní činnost vykonávat. Jeho další setrvání na území by tak na věci nic nezměnilo. Účastník řízení se svým vlastním jednáním dostal do situace, kdy mu v důsledku protiprávního jednání bylo v souladu se zákonem uloženo napadené rozhodnutí. Dle názoru odvolacího orgánu v případě účastníka řízení nebyly naplněny žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by v jeho případě došlo vydáním rozhodnutí o

správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života a účastník řízení v odvolání neuvedl žádnou novou skutečnost, kterou by bylo možno podřadit pod ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., a která by mohla být posuzována dle ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., z pohledu na přiměřenosti rozhodnutí. Za daných okolností odvolací orgán považuje rozhodnutí o správním vyhoštění za opatření přiměřené a zcela odpovídající nejen aktuální situaci, ale také způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech. V postupu správního orgánu nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správním orgánem I. stupně byly při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění zohledněny všechny uvedené skutečnosti a současně k nim bylo přihlédnuto i při stanovení doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území EU a smluvních států při spodní hranici zákonného rozmezí, tj. v délce 1 rok, ač dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. lze stanovit tuto dobu v délce až 5 let. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně vzal v potaz nejen druh a závažnost uvedeného protiprávního jednání účastníka řízení, kdy účastník řízení vědomě zneužil účel a podmínky PKP Litvy, neboť o toto vízum požádal, aby měl přístup do zemí Evropské unie a mohl tu pracovat, přičemž měl od začátku v plánu jet do ČR a v Litvě nikdy nebyl a ani tam jet nechtěl. Dále pak účastník řízení pobýval na území EU a smluvních států opakovaně neoprávněně, neboť nerespektoval rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky a v této souvislosti jemu vydaný výjezdní příkaz. Správní orgán I. stupně však také přihlédl k tomu, že účastník řízení poté co byl odhalen, se správním orgánem spolupracoval. Odvolací orgán v této souvislosti doplňuje, že pokud účastník řízení dle svého tvrzení na území České republiky přicestoval za účelem práce, kdy do protokolu vypověděl, že v České republice pracuje po celou dobu svého pobytu různě po stavbách, a to i přes tu skutečnost, že zaměstnaneckou kartou, či jiným oprávněním k pobytu za účelem zaměstnání na území Č.J. CPR-30696-6/ČJ-2025-930310-V235 České republiky nikdy nedisponoval, tj. pokud zde již od počátku svého pobytu dle svého tvrzení pobýval za účelem finančního zisku, porušoval tím další pravidla pobytového režimu cizinců a již od počátku svého pobytu na území České republiky neplnil účel svého pobytu. Zjištěné protiprávní jednání je závažné samo o sobě, přičemž nelze opomenout také okolnosti, za kterých se ho účastník řízení dopustil, kdy k ukončení protiprávního jednání účastníka řízení nedošlo z jeho vlastní vůle a účastník řízení by v něm pravděpodobně pokračoval i nadále, neboť do protokolu uvedl, že někdy v únoru 2025 zavolal svému známému, a požádal ho, aby mu zařídil pobyt v Polsku. Polské povolení k pobytu se rozhodl si zařídit, neboť mu kamarádi řekli, že na Litevské PKP tady může pobývat pouze tři měsíce. Do Polska v únoru 2025 po podání žádosti neodjel, protože tam nikoho nezná, a tak neměl kam jet a kde se ubytovat a ani neví, kde by tam pracoval. Z uvedeného lze dovodit, že účastník řízení měl v úmyslu i nadále pobývat v České republice a pouze nahradit Litevské PKP pobytovým oprávněním v Polsku. Námitka účastníka řízení, že od počátku řízení spolupracoval se správním orgánem a napomáhal při objasnění skutečného stavu věci, se odvolacímu orgánu jeví jako bezpředmětná, neboť svou výpověď, pouze upřesnil svou pobytovou historii na území EU a smluvních států, ale skutečnosti zjištěné správním orgánem I. stupně z cestovního dokladu a provedeného šetření v dostupných informačních systémech Policie ČR, tj. neoprávněný pobyt na území EU a smluvních států tím nijak nezměnil.“

9. Žalovaný tak správně dospěl k závěru, že z uvedeného chování žalobce lze dovodit zřejmou neúctu k právnímu řádu nejen České republiky, ale i k právním předpisům EU a smluvních států, kdy žalobce se svým vlastním jednáním dostal do situace, kdy mu v důsledku protiprávního jednání bylo v souladu se zákonem uloženo vyhoštění napadeným rozhodnutím, přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU a smluvních států ustanovené v délce 1 roku, byla stanovena v souladu s právní úpravou.

Krajský soud se shoduje se závěrem žalovaného, že v případě žalobce byly prokazatelně splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a soud shledává uvedenou námitku za nedůvodnou.

10. Navíc žalobce v žalobě namítl, že je viněn z opakovaného porušení pobytových pravidel, čemuž neodpovídá použitá právní kvalifikace a že dochází k nesouhlasu odůvodnění s použitou právní kvalifikací, když mu bylo kladeno k tíži, že se měl dopustit výkonu nelegální práce, přičemž pro tuto protiprávnost není řízení vůbec vedeno. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění, který pobývá na území přechodně, s dobou po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území nebo území členských států Evropské unie a dalších zde uvedených států bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců toto rozhodnutí o správním vyhoštění policie vydá i v případě, pokud porušuje cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
11. V dané věci, jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí a z rozhodnutí orgánu I. stupně, bylo žalované rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, nikoliv podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9, jak tvrdí žalobce. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci vydáno proto, že naplnil důvody uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť od 17. 4. 2025 do 18. 5. 2025 pobýval na území EU a smluvních států bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. V žalovaném rozhodnutí bylo jen konstatováno, že žalobce nesplnil povinnost opustit území České republiky, uloženou mu rozhodnutím ze dne 11. 4. 2025, jak bylo výše uvedeno, avšak důvodem pro vydání rozhodnutí byla výše uvedená skutečnost, jejíž existenci navíc žalobce ani v žalobě nepopřel. V dané věci byla v důsledku jednání žalobce, který se zdržoval na území České republiky od 17. 4. 2025 do 18. 5. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, naplněna hypotéza právní normy, tedy nastaly okolnosti uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že v rozhodnutí se správní orgány zmínily o tom, že žalobce byl bez platného oprávnění k pobytu, které by mu zaměstnání v České republice umožňovalo, ještě bez dalšího neznamená, že žalobci bylo „*kladeno k tíži, že se měl dopustit výkonu nelegální práce*“. Z odůvodnění obou rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že důvodem aplikování právní úpravy byl neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky v uvedeném období a že tedy v daném případě je nedůvodná námitka žalobce, že „*dochází k nesouladu odůvodnění rozhodnutí s použitou právní kvalifikací*“.
12. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§78 odst. 7 s.ř.s.).
13. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení usnesení). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 28. ledna 2026

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce